

P. Mateo Crawley

VII. SZENTÓRA

Július hónap első péntekének előestéjén

Boldogok a szerencsétlenek, akik Júdeában egy keskeny ösvény kanyarulatánál találkoztak Jézussal. Egy pillanatra szemtől szembe találták magukat Vele. Mily kiválasztottak voltak ezek a szerencsések: Naim, Jeruzsálem és Betánia meggyötörtjei, hogy kiönthették lelküket ezen a mennyei találkozón, imáikkal és szívből jövő könnyeikkel elárasztva Jézus Szívét!

Így van ez is, ó, igen, hogy ezen a szentórán találkozunk Veled, názáreti Jézus. Nézz meg minket jól, szeretett Mester, s biztos fel fogsz ismerni köztünk többeket ezekből a hajdani szegényekből.

Mint a számáriaiak, vagy a galileaiak, mi is bizalommal kerestük ezt a boldog találkozást. De önzetlenebbül jövünk ezen az estén, mint ők jöttek: hogy elfeledkezzünk önmagunkról; itt lábaidnál, ezen szent oltár közelében, mélyen elgondolkodunk dicsőséged nagy fölségén.

Íme itt vagyunk, semmi másért, mint Éretted, Urunk, nem másért, mint a Te védelmedért, ó, Jézusunk. Sietünk, mert a rágalmak és szitkok hangja figyelmeztet minket, hogy az ellenség, a Te hóhéraid, nem nyugszanak, hogy jól megfontolt terveiket megvalósítsák, hogy Téged elűzzenek a lelkektől és száműzzenek a társaságokból.

És ha visszatérne a Kálvária órája, és Neked szenvedned kellene, ha újra haldokolnod kellene, ha meg kellene halnod, íme, Szeretet Királya, itt van az a kicsinyke nyáj, amely kéri magának azt a kiváltságot, hogy az ő jó Pásztora ügye mellett tevékenykedjen. Te mondtad keserű lélekkel bizalmasodnak, Mária-Margitnak: „Azt akarom, hogy megosszák velem haldoklásomat, szükségem van áldozatos lelkekre.” Rendelkezz velünk, Urunk! Mi mindnyájan szeretünk Téged, forrón szeretünk.

Ó, hön szeretett Jézus, szaggasd szét, szakítsd szét a leplet szent oldaladon, s engedj belépni a szentek szentjébe: szeretett Szívedbe. Engedd meg gyermekeidnek, hogy itt elmélkedjenek ezen a szentórán a véres gyalázkodások okozta szenvedésről, s arról a kegyetlenségről, amelyet azoknak az ítélete okozott, akiket Te véreddel váltottál meg. Világítsd meg élő fényvel Tabernákulumod környékét, s engedd, hogy lépésről lépésre kövessünk Téged ezen a fájdalmas úton, amely a szomorú getszemáni estével kezdődik, s amely csak a világ utolsó napján ér majd véget.

Adj meg nekünk egy egyedüli kiváltságot, egy egyedüli jogot, ó, oltárnak szeretett Foglya, azt, hogy szeressünk Téged a kereszten való megszégyenítettésedben, hogy a szentóra gyakorlatán keresztül csatlakozhassunk haldoklásodhoz. Végül különösen azt a jogot és kiváltságot add meg, hogy mindhalálig szeressünk Téged.

Jézus hangja: Hön szeretett lélek! Itt, az Ostyában, ahol látsz, itt élek csendben, némán, a mai Heródesektől törvény elé idézve és leláncolva. Nem hallod a mennyekig felszállni a vallatások hangját, amelyeket tőlük el kell szenvednem, nekem, aki egyedül vagyok az Erő, az Igazság, s a világ egyedüli Tanítómestere? Én az irántad való szeretetből hallgatom. Érted, akit megváltok, elviselem, hogy a föld hatalmasai szégyenletesen elítélnek, hogy az emberek bíraskodnak Felettem, de nem engedem soha, hogy tanaim felett bíraskodjanak. Ők zsarnoki hatalomra törekszenek, hogy felhasználják azt Ellenem.

S íme én állandóan áldozata vagyok hatalmaskodásaiknak. Övék a trónus, enyém a vádlottak padja. Övék az arany jogar, enyém a nevetséges nádszál. Övék a fényes kíséret, amely tapsol és tömjénez, enyém a megvető gyülekezet és a hóhérok. Övék a diadém és a hódolat, enyém a töviskoszorú, az enyém a feledés, mindig a feledés.

S ha néha ezek a földi hatalmasságok akaratuk ellenére felidéznek királyságom emlékét, már nevem kiejtése is vihart robbant ki, üldöztetést és istenkáromlást vált ki, így a világ elítél engem. Az a világ, amely csak általam él, az én leheletemből. Hallgatók, mert az Eucharisziában én vagyok az irgalom és a szeretet megtestesítője.

Itt, vigasztaló lélek, szelíden és alázatosan elviselem a szolgálai megszegését, s a leghitványabbak megvetését. S ki nem jövök ebből a fogságból, amelyben megbocsátóan élek, csak mikor a földi hatalmasságok megparancsolják megostoroztatásomat, hogy aztán véresen átadjanak a népharagnak.

Hogy megvigasztalódott isteni Szívem engeszteléseitek által! Ezen a szentórán az enyéim hű szeretete kárpótol a hatalmasok gúnyolódásaiért. Ti jóváteszitek ezt a sértést, ti, akik gazdagok vagytok a szív alázatában, de szegények a csendes beletörődésben. Innen a Tabernákulumból áldalak meg benneteket, leghűségesebb barátaim. Beszéljetelek, gyermekeim, kérjetelek csodákat szeretetemből, ti Szívem választottjai. Beszéljetelek, én vagyok a végtelen irgalom Királya.

A lelkek: Urunk, Jézus, lelked érzi hűségünket, és felkínálja nekünk csodáit és bocsánatodat. Szíveskedj kiterjeszteni kegyelmed és erőd fényét azokra a hatalmasokra és kormányzókra, akiknek fennhatóságodhoz társulva különösen nagy szükségük van a Te fényedre. Nekik annyira szükségük van a maguk és népük számára arra, hogy ismerjenek Téged, Jézus, a Te Eucharisziádban, és fennhangon kiáltsák ki, hogy elismerik a Te királyságodat, a béke és az üdvösség egyedüli forrását!

Jóvátételül azokért a sértésekért, amelyeket elszenvedtél az igazságtalan Heródestől és mindazoktól, akik gyakran, ó, jaj, szenvedést okoztak Neked a földi hatalmasságok palotáiban –

Mind: Jézus Szíve, váltsd valóra győzelmed ígéretét!

A gyülekezetekben, ahol kidolgozzák a törvényeket és az emberi igazságszolgáltatás törvényszékein, ahol annyiszor tévedhetnek –

Mind: Jézus Szíve, váltsd valóra győzelmed ígéretét!

Azoknak a tudatában, akik a nemzetek sorsát irányítják, s akiknek a tudata gyakran félénk, ingatag és változékony –

Mind: Jézus Szíve, váltsd valóra győzelmed ígéretét!

Számos kormányzói tanácsban, amelyeket szándékosan úgy választottak, hogy gyűlölködően szembenálljon a Te Kálváriáddal –

Mind: Jézus Szíve, váltsd valóra győzelmed ígéretét!

A népi felkelésekben, amelyeket arra használnak ki, hogy félremagyarázzák a Te megváltói tanaidat –

Mind: Jézus Szíve, váltsd valóra győzelmed ígéretét!

A szerencsejátékokban és az olyan számításokban, ahol a földi élvezetek hajszolói nem álmodnak másról és nem keresnek mást, mint a gőg érdekét és az anyagi javakat –

Mind: Jézus Szíve, váltsd valóra győzelmed ígéretét!

Sok keresztény felszínes biztonságában, fásultságában, nemtörődömségében, akik szeretnének Hűek maradni Hozzád, de ugyanakkor kikerülni a Kálváriát –

Mind: Jézus Szíve, váltsd valóra győzelmed ígéretét!

A féktelen pénz és hatalomvágyban, amely sokakat elcsábít, hogy nem törődve szent véreddel kockáztassák lelkük örök üdvösségét –

Mind: Jézus Szíve, váltsd valóra győzelmed ígéretét!

Jézus hangja: Én vagyok a Szentség. Ezt elismeritek ezen Ostya előtt térdelve. Az ég maga is ezt hirdeti, és ezen a szentórán a ti alázatos hódolatotokhoz csatlakozik. Igen, én

vagyok a Szentség, s mégis, mikor mérlegelésre került a sor, a gyilkos Barabást részesítették előnyben.

És sajnos ez a kegyetlen választás ismétlődik meg újra és újra a megvetés és feledés által. Ha tudnátok, milyen kegyetlen sebet ejt Szívemen ez a megszegényítés! Ennek ellenére én a Tabernákulumban az alázat Istene maradok. A léha világ, s aki gögben él, nem érti egy istállóban született Isten mély megalázkodását.

Nézzétek, a gögös lelkek hogy vonulnak el oltárom előtt, sietve dicsőségre vágyakozón, áhítva, hogy az emberek becsüljék és megtapsolják őket. Ők jobban szeretik a hazug dicsőséget, mint engem!

Én szentélyem árnyékában élek, ahonnan ezeket a szavakat hallatom: Tudjátok meg Tőlem, hogy én alázat és szegény vagyok. Igen, én szegény vagyok, mert lemondtam a földi élet minden javáról, hogy megnyissam nektek az örök Paradicsom minden kincsét. Én a szegények szegénye lettem, s szeretetből a szeretet koldusává váltam. Íme, ezért vet meg ez a világ, amely istenséget farag az aranyból és mindenből, ami fénylik. Számára én semmi vagyok, mert a betlehemi istállóba születtem, s Názáret homályában éltem, s a Kálvárián mindentől megfosztottan adtam ki lelkemet. Ezt folytattam az Eucharisziában való legmélyebb megalázkodásommal. Szeretetből szegénnyé lettem, és – ó, jaj! – szegény eltaszított vagyok. Az emberek inkább szeretik a nyomorult és hamis földi javakat, mint engem.

Íme, itt vagyok, sebettől borítva. Gyógyító és áldó kezeim átszegezve, lábaim szegekkel átverve, homlokom sebzett, ajkaim halálsápadtak, szemeimet vér borítja, oldalam széles sebet nyitott. Látjátok, hogy remegnek az emberek egy vérző, fájdalomtól megtört Isten láttán? Az emberek, akik a kiűzetéstől fogva meg akarták ízlelni a Paradicsom gyönyörűségét.

Íme, ilyen az életem a Tabernákulumban, ahonnan állandóan békét és boldogságot kínálok nektek, de töviseken át és a kereszt által! Hol vannak a barátaim, a híveim, a tanítványaim?

Hol? Elmentek, elhagytak engem. Barabás, az utolsó az emberek között, győz a gögösek és kicsapongók által fenntartott világban. Barabás győz, mert tapsolnak neki és segítik őt a tiszta erkölcs megrontói, s mindazok, akik fertőzik a népet és mérgezik a sajtót. Barabás győz, egekig magasztalják mindazok, akik megtagadnak és rágalmaznak engem a törvényekben. Barabás győz. Egekig magasztalják a hűtlen politikusok, akik mindenáron hatalomra törnek, még istenkáromlás és gyalázkodás árán is. Ezek egy futó pillanatra lehetnek hatalmas emberek, a világ éljenzi őket, virágokat dob eléjük és pálmaágakat nyújt nekik!

S én, Jézus, szeretettől leláncoltan magányos maradok Tabernákulumomban, elhagyatva a jóktól, megtagadva a kishitűektől, sokaktól elfeledve, a méltatlan vezetőktől elítélten, az ellenem fellázadt tömegektől megostorozottan. Én szerettem az enyéimet minden földi javak felett, mindhalálig, de „az én házam népe” jobban szerette az út porát és mocsarát, mint engem.

Lássátok ezt, és gondolkodjatok el azon, barátaim, vajon van-e hasítóbb fájdalom, mint az enyém vagy van-e hozzá hasonló!

A lelkek: Ó, Jézus! Te példát mutattál nekünk. Azt akartad, hogy tanítványaid nyomodban haladva maguk is lemondóak legyenek, és szeretettel viseljék a megváltó keresztet. Ezen a szentórán Máriának, a Fájdalom Anyjának égő szeretete által kérünk bocsánatot. Könyörgünk Hozzád Mária-Margit buzgóságával, add meg nekünk a kegyelmet, hogy szeressük és elfogadjuk az élet nehézségeit, Szívednek a szent Eucharisziában való győzelméért, ami a legjobb jóvátételi adomány és így elérjük a szegény bűnösök megtérését. Hallgass meg minket, Jézus, zárd ezt az imát szelíd és alázat Szívedbe!

Szeretünk Téged, ó, Jézusunk, add meg nekünk a kegyelmet, hogy dicsőségnek tekintsük, ha a világ eltaszít minket a Te Szívednek ügyéért való buzgólkodásunkért, mely Szívet ő félreismeri.

Szeretünk Téged, ó, Jézusunk, add meg nekünk a kegyelmet, hogy megtiszteltetésnek tekintsük, hogy a világ megvet minket isteni Szíved dicsőségéért való buzgólkodásunkért.

Szeretünk Téged, ó, Jézusunk, add meg nekünk a kegyelmet, hogy boldogságnak tekintsük, ha elfelejtenek minket, hogy vigasztaljuk szent Szívedet.

Szeretünk Téged, ó, Jézusunk, add meg nekünk a kegyelmet, hogy örömmel tekintsük, ha üldöznek minket megsebzett Szívedért buzgólkodván.

Szeretünk Téged, ó, Jézusunk, add meg nekünk a kegyelmet, hogy dicsőségnek tekintsük, ha elárulnak minket, mikor engesztelő áldozatot mutatunk be önfeláldozó Szívednek.

Szeretünk Téged, ó, Jézusunk, add meg nekünk a kegyelmet, hogy örülhessünk annak, ha a világ elítél minket, mintha ez kegy és igazi kiváltság volna, hogy így engesztelően hódoljunk félreismert Szíved előtt.

Vigasztalódj szeretett Mester! Mindegyikünk azt szeretné, hogy halld meg az alázat és a bizakodás hangját, mikor azt hangoztatjuk, hogy Te vagy az egyedüli jószág, s minden reménységünk.

Jézus hangja: A szent Eucharisztia az én emberek iránti szeretetem teljessége. De, ó, fájdalom! Az emberek a maguk részéről csak hálátlanságukat bizonyítják, félreismerve szeretetemet, amit az Oltáriszentségben nyújtok.

Hol voltatok, gyermekeim, mikor a Kálvárián szenvedtem a magánytól, mely kegyetlenebb, mint a sírom volt?

Hol voltatok, Szívem barátai, mikor haldoklásomban rátok gondoltam, mikor szomjaztam arra, hogy lássalak titeket végtelenül aggódó lelkemmel egyesülni, miért, hogy égő ajkam szenvedett a hiánytól, a feledéstől, a gyávaságtól, s mindez éppen azoktól jött, akik boldog meghívottai voltak utolsó vacsorámnak?

Nézzetek meg engem ebben az Ostyában, s elmondhatjátok, hogy ez a hálátlanság mindennapi keserű kenyere az Istennek, aki az emberek eledelévé lett. Mikor és mivel bántottalak volna meg benneteket? S ti mégis lezárjátok börtönöm ajtaját, mint egy üres sírét.

Ó, jöjjetek, vegyetek körül engem, siessetek lábaimhoz, a közelemben akarlak érezni benneteket, Szívemnek az Oltáriszentségben való haldoklásakor.

Ó, a hön óhajtott óra, az ezerszer boldog óra, mint ez a szentóra, melynek során Istenetek visszaszerzi örökségét, vérenek árát!

Megáldalak titeket, mert éhes voltam, s ti odahagyva nyugalmatokat eljöttetek, hogy megszegjétek nekem a szeretet kenyerét.

Úgy tekintek rátok, mint enyéimre, mert szomjaztam, s ti együttérzéseként és könnyeiteként adtátok nekem. Szívemre öllek benneteket, mert sebzett és szomorú voltam fogságom magányában, s ti eljöttetek, hogy kedves társaságom legyetek.

Valóban, valóban! Nevetek mindörökké be lesz írva, tűz és vérbetűkkel Szívem legmélyébe, Szívembe, amely szenvedélyesen szeret titeket.

A lelkek: Látva Téged ily közel és ilyen szelíden, távol álljon tőlünk, hogy így kiáltunk fel az apostollal: „Ne közeledj hozzám, Uram, menj el tőlem, mert szegény bűnös vagyok!” Ellenkezőleg: szeretnénk a Veled való találkozásra rohanni, lerövidíteni a távolságot, és szorosabbra fűzni a bensőséges kapcsolatot a Te Szíved és a miénk között.

Jöjj, Jézus, jöjj megpihenni, megízlelvén szívünk minden szeretetét, mikor a gögös földi vezetők káromolják törvényeidet és a Te nevedet. Emlékezz akkor, hogy mi a tieid vagyunk, s hogy a Te isteni Szíved dicsőítésére rendeltettünk.

Jöjj, Jézus, jöjj megpihenni, megízlelvén szívünk minden szeretetét, mikor a láncok súlya alatt görnyedsz, s a támadások záporában állsz, a támadásoknak, amelyeket a föld hatalmasai és a hazug tudósok, akiknek gögjét Te oly keményen bírálta, Egyházad ellen támadnak. Emlékezz akkor arra, hogy mi a tieid vagyunk, s hogy a Te isten Szíved dicsőítésére rendeltettünk.

Jöjj, Jézus, jöjj, megízlelvén szívünk minden szeretetét, mikor keresztények ezrei közönyös nyugalommal megfélekednek szeretett személyedről, s ez, mint szent oldaladba fúródó jéghideg tördőfés, kegyetlenül megsebez Téged. Ekkor emlékezz meg arról, hogy mi a tieid vagyunk, s isteni Szíved dicsőítésére rendeltettünk.

Jöjj, Jézus, jöjj, megpihenni, megízlelvén szívünk teljes szeretetét, mikor sok jó és erkölcsös keresztény szűk mértékkal méri Irántad a vigasztalást, amit Te elvártál volna alázatosságuktól és szentségüktől. Emlékezz akkor arra, hogy mi a tieid vagyunk, s arra rendeltettünk, hogy isteni Szíved dicsőségét zengjük.

Jöjj, Jézus, jöjj, megpihenni, megízlelvén szívünk minden szeretetét, amikor le fog sújtani az elhivatott lelkek hűtlensége és közönye, amely lelkek elhivatottságuknál fogva a tieid lehettek volna, szentek lehettek volna. Most a mély szomorúság órájában emlékezz arra, hogy mi a tieid vagyunk! Fordítsd felénk szomorú és esdeklő szemedet, ne feledd, hogy mi, gyermekeid arra rendeltettünk, hogy mindörökké isteni Szíved dicsőségét zengjük.

Áldozatunk oltárán és a Te dicsőségedre ezeket a szavakat akarjuk hangoztatni: „Éljen a Te Szent Szíved! Jöjjön el a Te uralmad!”

Te vagy Uram a rejtőzködő Isten. Könyörgöm, rejtezz el lelkemben, s így magam is az Ostya egy része leszek. Maradjunk mindörökre egyesülve, mint a szentáldozásban, mint itt a szentórában. Lakozz az én szegény szívemben, és én mindörökre elveszek szent Szíved fájdalmának és égi fényének mélységeiben. Jöjjön el a Te uralmad!